

januari 2020

“De plaatselijke bevolking gedroeg zich buitengewoon vriendelijk.”

(Handelingen 28, 2)

Tweehonderdzesenzeventig schipbreukelingen bereiken de kust van Malta, het eiland in de Middellandse Zee. Twee weken lang hebben ze op zee gedobberd. Ze zijn doorweekt, uitgeput en doodsbang. Ze hebben hun onmacht gevoeld tegenover de krachten van de natuur en hebben de dood voor ogen gehad. Onder hen bevindt zich een gevangene op doorreis naar Rome om voor de hoogste autoriteit te verschijnen en geoordeeld te worden.

Dit bericht komt niet van ons dagelijks journaal, maar is het verhaal van de apostel Paulus. Als gevangene wordt hij naar Rome gebracht, maar hij belandt met zijn lotgenoten op het strand van Malta. De bewoners gaan hen tegemoet, ontvangen hen rondom een groot vuur, zodat ze kunnen bijkomen, en ze zorgen voor hen. En aan het eind van de winter, ongeveer drie maanden later, geven ze hun het nodige om in alle rust verder te kunnen reizen.

“De plaatselijke bevolking gedroeg zich buitengewoon vriendelijk.”

Paulus en de andere schipbreukelingen ondervinden de warme gastvrijheid van een bevolking die nog niet bekend was met het Evangelie. En het is geen haastig, onpersoonlijk welkom. Nee, de plaatselijke bevolking doet er alles aan om het hun gasten naar de zin te maken.

Ieder mens heeft het in zich om de ander te verwelkomen. Het maakt deel uit van ons mens-zijn. We lezen het ook in de Bijbel. Denk maar aan het verhaal van Abraham en Sara die de drie mannen die ze niet kennen in hun tent ontvangen (Genesis 18, 1-15); of aan de verrassende openbaring van Jezus: “Ik was een vreemdeling en jullie namen Mij op” (Matteus 25, 35).

Met deze ervaring leert Paulus ons ook om te vertrouwen op de tussenkomst van God, en om zijn gave te erkennen in de concrete liefde van mensen die ons pad kruisen.

“De plaatselijke bevolking gedroeg zich buitengewoon vriendelijk.”

Deze tekst uit de Handelingen werd door christenen van verschillende Kerken op het eiland Malta voorgesteld als motto van de Gebedsweek voor de eenheid van de christenen in 2020 (van 18 tot 25 januari).

De gemeenschappen op Malta kennen talrijke initiatieven ten gunste van armen en immigranten, zoals uitdeling van voedsel, kleding en kinderspeelgoed, lessen in de Engelse taal ten behoeve van hun sociale integratie. Zo geven ze ook getuigenis van wat hen verbindt in het ene geloof.

Hoe kunnen wij in *onze* omgeving getuigenis geven van de liefde van God? Hoe kunnen wij bijdragen aan de opbouw van broederschap? Chiara Lubich doet ons de volgende suggestie aan de hand:

*"Jezus heeft ons laten zien dat liefhebben betekent de ander aannemen zoals die is: met zijn gebreken, met zijn ideeën, met zijn anders-zijn. Dat gaat niet vanzelf: we moeten in onszelf bewust ruimte maken en ons hart vrijmaken van iedere terughoudendheid, van ieder oordeel en soms van antipathie. We kunnen aan God geen grotere eer bewijzen dan wanneer we ons best doen om de ander te aanvaarden. Want daarmee leggen we de basis voor werkelijke gemeenschap. En niets geeft God zoveel vreugde als eenheid onder de mensen. Waar eenheid is wil Jezus aanwezig zijn. En zijn aanwezigheid maakt alles anders."*¹

Letizia Magri

¹ Zie: Chiara Lubich, *Woord van leven van december 1986*, in *Nieuwe Stad 12*, 1986, blz. 3.